

Άρειος Πάγος 70/1991, Τμ. Β'

Πηγή: Δ.Ε.Ν. 48/92 σελ. 553, Ε.Ε.Δ. 50/91 σελ. 1026, ΝοΒ 40/92 σελ. 1013

Περίληψη: Ο παθών εργατικό ατύχημα μπορεί να ζητήσει την αποζημίωση του κοινού αστικού δικαίου εφόσον το ατύχημα μπορεί να αποδοθεί σε δόλο του εργοδότη ή των προσώπων που είχαν προστηθεί απ' αυτόν ή το ατύχημα έγινε λόγω μη τήρησης διατάξεων νόμων, διαταγμάτων ή κανονισμών που ειδικώς προβλέπουν τους όρους ασφαλείας των εργαζομένων. - Τούτο δεν συμβαίνει επί παράβασης των κανόνων του Κ.Ο.Κ.

Κυριότερες διατάξεις: Ν. 551/1915 άρθρα 1, 2, 3, 16.

Απόφαση Δικαστηρίου

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. Μ. ΠΑΠΑΔΑΚΙΣ

Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. ΙΩΑΝ. ΛΑΣΚΑΡΙΔΗΣ

Δικηγόροι οι κ.κ. Ευάγγ. Λαγγούσης, Ηλίας Δημάκης

Κατά τις διατάξεις των άρθρων 1, 2 του ν. 551/1915 που κωδικοποιήθηκε με το β.δ. της 24.7/25.8.1920, ο εργάτης επιχειρήσεως μεταφοράς που έχει υποστεί ατύχημα από βίαιο συμβάν κατά την εκτέλεση της εργασίας του ή με αφορμή αυτή δικαιούται από τον κύριο της επιχειρήσεως την κατά την διάταξη του άρθρου 3 αποζημίωση. Κατά τη διάταξη του άρθρου 16 του ίδιου νόμου, ο παθών από ατύχημα του άρθρου 1 έχει το εκλεκτικό δικαίωμα να αξιώσει την εκ του άρθρου 3 αποζημίωση ή την εκ του κοινού αστικού δικαίου αποζημίωση όταν το ατύχημα μπορεί να αποδοθεί σε δόλο του εργοδότη ή των προσώπων που είχαν προστηθεί από αυτόν, ή το ατύχημα είχαν επέλθει σε εργασία ή επιχείρηση στην οποία δεν είχαν τηρηθεί οι διατάξεις νόμων ή διαταγμάτων ή κανονισμών περί των όρων ασφαλείας των εργαζομένων και συνεπεία της μη τήρησεως αυτών. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι, όταν το εργατικό ατύχημα δεν έχει επέλθει εκ δόλου του εργοδότη ή των προσώπων που είχαν προστηθεί από αυτόν, ο παθών δικαιούται την εκ του κοινού αστικού δικαίου αποζημίωση εφόσον το ατύχημα έχει επέλθει από την μη τήρηση διατάξεων οι οποίες ειδικώς προβλέπουν τους όρους ασφαλείας των εργαζομένων και η τήρηση αυτών επιβάλλεται στον εργοδότη. Οι διατάξεις των άρθρων 12, 21 του ν. 614/1977 που καθορίζουν τους κανόνες οδηγήσεως και ελιγμών των αυτοκινήτων δεν περιέχουν όρους ασφαλείας των εργαζομένων αλλά, κατά τη διάταξη του άρθρου 1 του ίδιου νόμου ρυθμίζουν την κυκλοφορία εν γένει εις όλους τους δρόμους της χώρας. Εν προκειμένω ο αναιρεσείων εκθέτει στην αγωγή του ότι ήταν μόνιμος εργάτης του αναιρεσιβλήτου νομικού προσώπου, ότι κατά την 18.2.1984 εργαζόταν στο αμαξοστάσιο αυτού, ότι τραυματίστηκε από λεωφορείο που οδηγούσε οδηγός ο οποίος είχε προσληφθεί από το αναιρεσιβλήτο νομικό πρόσωπο και ότι το ατύχημα έχει επέλθει αφενός εκ της παραλείψεως του παραπάνω οδηγού να καταβάλει, κατά την οδήγηση του λεωφορείου ιδιαίτερη επιμέλεια και προσοχή, και αφετέρου εκ της παραλείψεως αυτού να βεβαιωθεί προ της οπισθοδρομίσσεως του λεωφορείου ότι μπορεί να πράξει τούτο χωρίς κίνδυνο και ότι εντεύθεν ο οδηγός του λεωφορείου δεν συμμορφώθηκε προς τις εκ των διατάξεων των άρθρων 12, 21 του ν. 614/1977 υποχρεώσεις του, γι' αυτό ζήτησε να αναγνωρισθεί ότι δικαιούται από το αναιρεσιβλήτο νομικό πρόσωπο αποζημίωση ίση προς πρόσθετες απολαβές που στερήθηκε από του τραυματισμού του έως της συνταξιοδοτήσεώς του και μετά ταύτα αποζημίωση ίση προς τη διαφορά του συνόλου των απολαύων που στερήθηκε από της συντάξεως που του καταβλήθηκε. Όμως η παράβαση αυτών των διατάξεων του νόμου, που δεν καθορίζουν όρους ασφαλείας των εργαζομένων στην επιχείρηση μεταφοράς του αναιρεσιβλήτου νομικού προσώπου, δεν μπορεί να θεμελιώσει αξίωση του αναιρεσείοντος κατά του αναιρεσιβλήτου νομικού προσώπου προς αποζημίωση κατά τις διατάξεις των άρθρων 218, 914, 929 Α.Κ. Έτσι το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, που με την προσβαλλομένη απόφασή του, αφού εξαφάνισε την απόφαση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου με την οποία είχαν απορριφθεί η αγωγή κατά το παραπάνω αίτημα αυτής ως ουσία αβάσιμη, απέρριψε την αγωγή κατά το αυτό αίτημα ως νόμω αβάσιμη, δεν παραβίασε τους κανόνες του ουσιαστικού δικαίου που προαναφέρθηκαν και ο εκ του άρθρου 553 αριθμ. 1 Κ.Πολ.Δ. μοναδικός λόγος αναιρέσεως είναι αβάσιμος. (Απορρίπτει την αίτηση περί αναιρέσεως της 10251/1987 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών).